

Sygn. akt II CSK 339/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa D. L.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]
radcy prawnemu Ł. O. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł
powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 11 września 2013 r. w części dotyczącej oddalenia powództwa ponad 900 zł i oddalenia apelacji powoda ponad tę kwotę (pkt I ppkt 2 i pkt II zaskarżonego wyroku). Rozstrzygnięcie to zapadło w wyniku apelacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 stycznia 2013 r.

W skardze podnoszono zarzuty naruszenia art. 448 k.c. i art. 231 k.p.c. Skarżący stwierdzał, że skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania jako oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.; pkt I skargi). Wnosił jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie złożonej w sprawie skargi, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia wyroków obu Sądów *meriti*, treść skargi kasacyjnej oraz zawartą w niej motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odpowiedź na skargę kasacyjną strony pozwanej, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zadośćuczynienie – wbrew stanowisku skarżącego – nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Apelacyjny, przyjmując istnienie podstaw odpowiedzialności pozwanego (naruszenie dóbr osobistych powoda przebywającego w przeludnionej celi i dopuszczenie w ten sposób do dolegliwości wykraczających poza dolegliwości związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności), rozważał także zakres doznanej przez powoda krzywdy (s. 8-10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) w celu określenia właściwej kwoty należnego powodowi zadośćuczynienia. W świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez oba Sądy *meriti*, nie sposób twierdzić, że przyznana przez Sąd Apelacyjny kwota zadośćuczynienia nie pełni swojej zasadniczej funkcji kompensacyjnej. Nie można też kwestionować przyjętych przez Sąd Apelacyjny kryteriów określenia (m.in. naturalny dyskomfort socjalny w związku odbywaniem kary pozbawienia wolności,

status powoda jako recydywisty penitencjarnego, wygórowany rozmiar żadanego zadośćuczynienia).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Nie obciążono powoda kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c.).

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6, 12 i 17 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

[aw]